

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3061/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босилковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца: АА и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Властимир Ристић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1937/18 од 23.01.2019. године, у седници одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1937/18 од 23.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1937/18 од 23.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 427/17 од 25.01.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да на име новчаног обештећења за неимовинску штету, изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању П 423/17, тужиоцу АА плати 280 евра, а тужиоцу ББ из ... 530 евра, све са каматом по стопи Европске централне банке почев од 25.01.2018. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке одбијени су тужбени захтеви тужилаца преко досуђених износа у ставу првом изреке до тражених износа од по 1.000 евра, са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 20.250,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1937/18 од 23.01.2019. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена одлука у ставу првом и другом изреке у односу на тужиоца АА, тако што је обавезана тужена да му на име новчаног обештећења за неимовинску штету због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању П 423/17 плати 300 евра са каматом по стопи

Европске централне банке почев од 25.01.2018. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док је одбијен тужбени захтев преко досуђеног, а до траженог износа од 1.000 евра односно за 700 евра тужбени захтев одбијен. Ставом другим изреке преиначена је првостепена одлука у обавезујућем делу става првог изреке у односу на тужиоца ББ из ..., тако што је обавезана тужена да му на име новчаног обештећења за неимовинску штету због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању П 423/17 плати 300 евра са каматом по стопи Европске централне банке почев од 25.01.2018. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док је одбијен тужбени захтев преко досуђеног, а до износа досуђеног ставом првим изреке првостепене пресуде од 530 евра односно за 230 евра, са траженом каматом, тужбени захтев одбијен. Ставом трећим изреке одбијена је жалба тужиоца ББ из ... и потврђена првостепена пресуда у делу става другог изреке у односу на овог тужиоца за износ од 470 евра са траженом каматом. Ставом трећим изреке одбије су жалбе тужиоца АА и тужене, као неосноване и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде. Ставом четвртим изреке одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према став 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужилаца за новчано обештећење неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року. Побијана длука о тужбеном захтеву, донета је уз адекватну примену материјалног права, које не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, при чему треба имати у виду да се висина накнаде одређује у односу на правно или физичко лице коме је повређено ово право (а не по предмету како то закључује тужена), а да одлука о основаност захтева у овој врсти спорова, као и одлука о висини неимовинске штете зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, због чега се не може говорити о неуједначеној судској пракси.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 31.10.2017. године. Тужиоци нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужилаца појединачно, тако да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца 300 евра.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме побијана вредност предмета спора у односу на сваког од тужилаца појединачно не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени ни одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић